Пам'яті Юрка Корпанюка

Орле дужий, орле вітрокрилий,
Понеси мене у наші гори.
Там потоків органи,
Там Розтоки, як писанка, гарні,
Там цимбали говорять.

Орле бистрий, орле гострозорий,
Понеси мене на полонину.
Буду там вікувати
І зозулею в лісі кувати,
Посилати степам гожу днину.

Орел запорошений
Звів різьблені крила
І ні день, ні два,
Ні рік, ні два
З шафи злетіти не може.

— Я не той орел, що літає,
Я лиш той, що застиг від кулі.
(Заграли ріки.
Органи,
Цимбали,
Затужили зозулі…)

Я останній з вільних
Гірських орлів,
Я — подоба братів волелюбних.
Вже нам не гуляти
Між гір і полів —
Тепер нас, різьблених, люблять.

Замість слоників,
Замість рибок
Нас тримають на шафах
В розкриллі.
Тільки нам не злетіти,
Хоч би навстіж всі вікна,
Хоч би навстіж всі двері
У світ відчинили.

І дзьоби в нас червоні
Не від помсти — від фарби,
Дерев'яні серця в наших грудях.
Ми виводимось цілими серіями
З майстерень і фабрик.
Нас купують, на пам'ять дарують.
В нас нема своїх гнізд,
В нас нема своїх гір,
Нам тепло і є що клювати…

Серце моє,
Поки ти не зчерствіло
Ні в русі,
Ні в зорі,
Ні в слові,
Летімо в Карпати
В живицях скупатись.
Не вірю я цьому хатньому орлові!

Так від печери й за мільйони років
Не зрушити, не видіти прозріння,
Як нищити лиш храми і пророків,
А корчувати лиш своє коріння.